

פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרך

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 10, 6 במרס 2019

עודה וטיבי - לא ביבי

הסקרים מצביעים על מהפך בפתח; חד"ש-תע"ל במקום השלישי עם יותר ח"כים מהעבודה וממרצ; מפלה למפלגות הימין הגזעני

ממשלה תחת כתב אישום. 50% מהנשאלים השיבו שלא, 41% השיבו שכן ו-9% השיבו שאינם יודעים. זו פעם ראשונה שמאזן הכוחות הבין-גושי מתהפך במערכת בחירות זו. אלא שנוכח ההסתה הגזענית של נתניהו ושריו, על גנץ ולפיד לזכור כי הדרך היחידה לשים קץ לשלטון ביבי היא גוש חוסם עם איימן עודה ואחמד טיבי. ח"כ איימן עודה (חד"ש-תע"ל) אמר בתגובה לתוצאות הסקרים: "לו הבחירות היו מתקיימות היום, נתניהו ושריו הגזענים היו מפסידים. ליברמן לא היה עובר את אחוז החסימה שהוא עצמו העלה. הבחירות יוכרעו על חודו של קול ואנחנו נפעל להביס את מי שחוקק את חוק הלאום וחוק קמיניץ, הוציא מחוק לחוק את הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית, הסית נגד השמאל והאוכלוסייה הערבית, ופועל לחסל את האפשרות להקים מדינה פלסטינית ולכונן שלום צודק".

מהסקרים השונים שהתפרסמו בימים האחרונים, עולה כי חד"ש-תע"ל עשויה להיות הרשימה השלישית בגודלה בכנסת. לפי סקרי חדשות 13 ותאגיד השידור כאן, רשימת חד"ש-תע"ל תשיג תשעה מנדטים. הסקרים מורים כי גוש המרכז והשמאל (הכולל את כחול לבן, העבודה, מרצ, חד"ש-תע"ל ורע"ם-בל"ד) מוביל על גוש הימין בשני מנדטים – 61 מול 59. לפי הסקרים, מובילה רשימת כחול לבן בראשות בני גנץ (עם 38 מנדטים בתאגיד ו-36 בחדשות 13) ואחריה הליכוד (30 מנדטים בשניהם). אלא שהדרמה הגדולה נמצאת בתחתית הרשימה, כאשר מפלגות הימין - ישראל ביתנו בראשות אביגדור ליברמן וגשר של אורלי לוי-אבקסיס לא עוברות את אחוז החסימה. כך גם מפלגת זהות בראשות משה פייגלין. בתשובה לשאלה אם ראוי שנתניהו ימשיך לכהן כראש

מכתבים למערכת

על סוף דרכה של מפלגת העבודה

עוזי ברעם, דור שני למייסדי מפא"י ובנו של השר משה ברעם, מפרסם מדי שבוע טור פרשנות ב"הארץ". בטוריו הוא יוצא להגנת מפלגתו העבודה. ניכר שלמזכ"ל לשעבר קשה להפנים שמפלגה זו על כל גלגוליה (הפועל הצעיר, מפא"י, רפ"י, פועלי ציון, אחדות העבודה והמחנה הציוני) סיימה את תפקידה ההיסטורי.

ברעם אינו מתייחס כלל לפועלה של העבודה על גלגוליה, אלא כותב בשמה של מפלגה מדומיינת. זו שבמציאות פעלה כבר בתחילת שנות ה-20 של המאה הקודמת כדי לרכא את אגפיה המתקדמים של תנועת הפועלים ההיסטורית.

בשנות ה-20, היו אלה חברי גדוד העבודה ובמיוחד האגף השמאלי שלו. בהוראה בכתב ששלח דוד בן-גוריון, מנהיגה ההיסטורי של מפא"י ותנועת העבודה, ב-10 ביוני 1921 אל מרכז קופת חולים כללית של להסתדרות, נכתב: "לפי החלטת הוועד הפועל, עליכם כמו שאר מוסדות ההסתדרות, להפסיק את כל הקשרים עם גדוד העבודה בתל-יוסף. יש להודיע זאת מיד בכל הארץ".

כך נמנע מחברי הגדוד כל טיפול רפואי או אשפוז בבית החולים שפעל אז בעין חרוד. בן-גוריון מנע טיפול בחברים שלקו בקדחת, בשחפת, בטיפוס ועוד. לפרשה זו אפשר להוסיף את "פרשת תימני כנרת". מדובר בקבוצה גדולה של יהודי תימן שהתיישבו על שטח אדמה לחופי הכנרת ב-1912, במקום בו הוקמה מאוחר יותר קבוצת כנרת. אחרי כ-20 שנה, שלוו במאבקי כוחות והתנכלויות של חברי קבוצת כנרת, אולצו התימנים לעבור למקום אחר, על אף יתרונם המספרי ואף על פי שהגיעו למקום שנה לפני אנשי קבוצת כנרת. זאת בעידודה של תנועת העבודה שבן-גוריון עמד בראשה.

בן-גוריון ושותפיו לדרך - ברל כצנלסון, יצחק טבנקין, יצחק בן-צבי, לוי אשכול, דוד רמז ויוסף שפרינצק, זנחו את עקרונות הסוציאליזם: המעמד, השוויון, רוחות הפועל, פיתוח רעיוני ותנועתי. כך נסוגו בפועל מתיקון האדם והחברה. במקום זה דבקו בנגע הגזענות והאפליה.

בעצם, כפי שמודה שמעון פרס, מנהיגו של עוזי ברעם, מפלגת העבודה גם לא התכוונה להיות סוציאליסטית. ב-2006, לאחר הצטרפותו למפלגת קדימה, אמר פרס: "מפלגת העבודה מעולם לא רצתה להיקרא סוציאליסטית או סוציאל-דמוקרטית".

עובדה זו לא הפריע לפרס לעמיד פנים ובמשך שנים לכהן כסגן נשיא של האינטרנציונל הסוציאליסטי! המפולת של המחנה הציוני החלה לא במהפך בשנת 1977, אלא כבר בשנות העשרים. מנהיגיה האליטיסטים שכחו את האדם הפשוט, והזניחו את בניית הדמוקרטיה וחזקתה.

בהקשר של האמירה של בן-גוריון "ללא חירות ומק"י", אמר הנשיא פרס בריאיון ב-2013: "בן-גוריון לא צדק כאשר הודיע כי לא יצרף לממשלה את חרות ומק"י. את פסילת מק"י אני יכול להבין, אבל חירות?".

דן יהב, ת"א-יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com
או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

מה תרצו תה? קפה? מיין קאמפף?

"אני בא לכאן כי הבית שלנו בסכנה. יש מי שניסה להרוס את הבית, נפתלי תכנן למוטט את הבית על יושביו. אנשי עוצמה יהודית הם לא שותפיי. יש לי השקפות שונות. ולכן סירבתי לחבור אליהם, אבל אני מקבל אותם כאורחים שמבקשים להיכנס לזמן קצר לביתנו".

(יו"ר הבית היהודי הרב רפי פרץ, 21.2)

הימין חדש אבל הפשיזם דווקא ישן

"אני מעדיפה את מיכאל בן ארי מאשר את עופר כסיף שלא מאמין במדינת ישראל כיהודית-דמוקרטית וקרא לי חלאה ניאור-נאצית. אני מעדיפה בהרבה את מיכאל בן ארי".

(שרת המשפטים איילת שקד, "מעריב", 21.2)

ממש מפונקים. מעלית הם רוצים!

"זכיתם בתוכנית מחיר למשתכן וחשבתם שתוכלו להגיע לדירה החדשה שקניתם ממיטב כספכם במעלית? תשכחו מזה. כן, גם אם יש לכם ילדים רכים ועגלות – מתברר שבחלק מהפרויקטים של תכנית הדיור המוזל תיאלצו גם בשנת 2019 לטפס אל הדירה הנכספת שלכם במדרגות".

(וואינט, 22.2)

כל העולם כולו גשר צר מאוד

"חברי מועצת הרבנות הראשית ורבנים בכירים בעולם החרדי והדת-לאומי יצאו בהודעת מחאה חריגה נגד המשך העבודות להקמת גשר יהודית בתל אביב במהלך השבת ולא יתירו לדתיים ללכת על הגשר, בעקבות חילול השבת".

(ישראל היום, 24.2)

נעים להכיר: זהו הארנק הפרטי זה מר נתניהו

"ועדת ההיתרים שליד משרד מבקר המדינה דחתה סופית את בקשתו של ראש הממשלה בנימין נתניהו לדיון נוסף בבקשתו למימון הגנתו המשפטית בידי מקורבו ג'יימס פרטרידג' ובן דודו נתן מיליקובסקי. בנוסף קבעה הוועדה כי על נתניהו להשיב למיליקובסקי 300 אלף דולר שכבר קיבל ממנו למימון הגנתו".

(ידיעות אחרונות, 25.2)

... ובארנקו דווקא לא חסר

"המגזין 'פורבס' ישראל' פרסם את רשימת הפוליטיקאים העשירים ביותר בישראל 2019. בפסגת הרשימה ניצב ראש עיריית ירושלים לשעבר ניר ברקת ששובץ לרשימת הליכוד לכנסת ה-21 ומחזיק בהון של 500 מיליון שקלים. במקום השני, עם הון של 460 מיליון שקלים, נמצאת גיסתו אלונה ברקת שהצטרפה לרשימת 'הימין החדש'. את השלישייה סוגר הפוליטיקאי לשעבר אהוד ברק, עם הון של 120 מיליון שקלים. ראש הממשלה נתניהו מחזיק בסכום של 50 מיליון שקלים והתברג למקום הרביעי. אחרי ברשימה נמצא שר החינוך ויו"ר מפלגת 'הימין החדש' נפתלי בנט, המחזיק בהון של 32 מיליון שקלים. יו"ר מפלגת 'העבודה', אבי גבאי, התברג למקום השישי ברשימה עם הון מוערך של 29 מיליון שקלים, אותם צבר בעיקר במהלך שנותיו כבכיר בחברת בזק".

(מעריב, 24.2)

ראשי ממשלה מושחתים: לא מעידה, זו השיטה

היועמ"ש הכריע: כתב אישום נגד רה"מ בשלושה תיקים בכפוף לשימוע

מאת יוסף לאור

בפעם הראשונה בתולדות מדינת ישראל, הודיע בשבוע שעבר היועץ המשפטי לממשלה על הגשת כתב אישום בעבירת שוחד נגד ראש ממשלה מכהן. היועמ"ש ד"ר אביחי מנדלבליט פרסם (28.2) את החלטתו להעמיד לדין את ראש הממשלה בנימין נתניהו בשלושת התיקים נגדו בעבירות של שוחד, מרמה והפרת אמונים, בכפוף לשימוע.

בהצהרה לתקשורת באותו ערב המשיך נתניהו בקו ההסתה נגד השמאל, שלטענתו "מנהל מסע ציד" נגדו ו"לחץ על היועמ"ש" עד שזה השתכנע להכריע לגבי כתבי אישום. מאז, מסתובבים שרי וחברי הליכוד בין אולפני חדשות ותכניות אירוח ומהדהדים את מסרים אלה.

עם החלטת היועץ, הצטרף ראש הממשלה לרשימה ארוכה של ראשי ממשלה ושרים ישראלים שנחשדים או מואשמים בשוחד. למעשה, כל ראשי הממשלה הישראלים ב-15 השנים האחרונות נחשדו, הורשעו או תחת כתב אישום בגין שוחד. אריאל שרון, למשל, נחשד בפרשת האי יווני (ונחשפו הקשרים בין בניו המיליונרים לבין איש העסקים דודי אפל). אחריו הורשע ונכלא אהוד אולמרט (ונתגלו מעשיו העכורים סביב פרשת מעטפות הכסף ועסקת הולילנד).

עתה פורטו שחור על גבי לבן גם מעשיו הפוליטיים (לכאורה) של נתניהו. כל השלושה העבירו נכסי ציבור תמורת שוחד לקומץ טייקונים. זה לא מקרה. זו השיטה.

פוליטיקאים וטייקונים מחלקים בינם לבין עצמם את נכסי הציבור ואת משאבי הטבע שלנו. רגולטורים מועסקים אצל בעלי הון קצת אחרי סיום תפקידם במדינה. ראשי ממשלה סוגרים במחשכים מול בעלי הון על יחסי תן וקח לגבי משאבי טבע ורכוש ציבורי. זו לא תקלה. כך עובדת השיטה עצמה.

נתניהו מצטייר כראש ממשלה מושחת. מעל לכל בולטות טובות הנאה שנתן לאלוביץ' (תיק 4,000), בתמורה לסיקור חיובי ומלטף באתר האינטרנט נקרא ופופולרי בישראל.

לפי כתב האישום, כתבות יח"צ הופקו עבור נתניהו ורעייתו, מוסד קשר ישיר עם מנכ"ל האתר, הונהגה צנזורה של ביקורת של ראש הממשלה, ולדרישתו אף נכתבו כתבות "חיסול" למתחרים פוליטיים שלו (ובראשם שר החינוך נפתלי בנט ושר האוצר משה כחלון).

הצד השני ביחסי הקח-תן היה אלוביץ', מבעלי חברת התקשורת בזק, ספקית הטלוויזיה יס, אתר וואלה, חברת יורוקום, ספקית האינטרנט קווי זהב וחברת פלאפון. בתמורה לאותו "סיקור חיובי", דאג ראש הממשלה נתניהו

שיאושר המיזוג בין חברות בזק ויס, וזאת למרות חששות שהועלו ברשות להגבלים עסקיים. כך איל התקשורת וההון אלוביץ' נהנה מאחיזה ריכוזית אף יותר בשוק התקשורת, והטבותיו ממחלך זה נאמדות ביותר ממיליארד שקל, לפי הערכת הפרקליטות.

מקומו בבית הסוהר ולא בבית מספר 10 ברחוב בלפור, אך התפטרותו, שפיטתו וכליאתו (אם יורשע) אינן מספיקות. גם ראשי הממשלה הבאים עשויים לנהוג כקודמיהם. אם אנחנו רוצים לחיות בחברה צודקת, הפתרון הוא להעמיד לדין את המושחתים וגם להחזיר לידי הציבור את נכסיו.

מה אמרו אז ומה הם אומרים היום

בנימין נתניהו, 2009, לאחר פרסום הגשת כתב אישום נגד ראש הממשלה דאז אהוד אולמרט: "ראש ממשלה השקוע עד צוואר בחקירות – אין לו מנדט מוסרי וציבורי לקבוע דברים כל כך גורליים למדינת ישראל".

בנימין נתניהו, 2019: "כל אזרח מבין שהעיתוי הזה שערורייתי ונועד להפיל את הימין מהשלטון ולהעלות את השמאל. זאת המטרה שלהם, להציף את הציבור בעלילות מגוחכות ומרושעות כלפיי בלי שתהיה לי האפשרות להפריך את הטענות".

גדעון סער, 2009: "אולמרט אינו ראוי ואינו יכול להמשיך בתפקידו. ממשלת קדימה שקועה עד צוואר בחקירות שחיתות סדרתית ונכשלת יומיום בניהול ענייני המדינה".

גדעון סער, 2019: "הדרישה מנתניהו להתפטר היא פגיעה בזכות להליך הוגן העומדת לראש ממשלה כמו לכל אזרח במדינה. הזכות להליך הוגן וחזקת החפות הן נדבכים חשובים של שלטון החוק".

גלעד ארדן, 2009: "ראש הממשלה לא יכול להרשות לעצמו להקדיש את מירב זמנו להתייעצות עם עורכי דין ויועצים, במטרה להיחלץ מזרועות החוק".

גלעד ארדן, 2019: "הופעל על מנדלבליט לחץ פוליטי מצד שמאל, ובמסמך שלו נפלו אי דיוקים רבים. כמו שכבר ירדו חלק מההאשמות, יכול להיות שכולן או רובן יירדו אחרי הבחירות".

ישראל כץ, 2009: "אין מנוס. על ראש הממשלה להתפטר ולאפשר בחירות חדשות והרכבת ממשלה חדשה".

ישראל כץ, 2019: "אין אף משפטן שיגיד שראש הממשלה מנוע בשלב הזה מלהיות ראש ממשלה, מללכת לבחירות, ואם הוא מקבל את אמונו הציבור, מלהרכיב ממשלה".

אני מסרב להמשיך להשתתף בדיכוי של העם הפלסטיני. בשטחים נבנות עוד ועוד התנחלויות בזמן שמופעלת על הפלסטינים מדיניות של הפקעת אדמות והריסות בתים.

מאז 2006 ישראל הרסה יותר מ-2,000 בתים בשטחים הכבושים. חופש התנועה של הפלסטינים מוגבל, בתוך מולדתם וגם ביציאה ממנה, כאשר הדרכון הפלסטיני מדורג במקום ה-189 בעולם, וברצועת עזה נשללת זכות זו לחלוטין.

שירתי בצבא כנהג משאית, וחלק גדול מהתפקיד היה נסיעות בשטחים. כשהתגייסתי, חשבתי שהצבא משרת את האינטרסים של אזרחי ישראל, אבל אחרי ששירתי בשטחים הבנתי שהצבא אינו משרת את האינטרסים שלי ושל כלל העובדים הישראלים.

הרצח המתמשך של המפגינים ליד הגדר בעזה וחוק הלאום חידדו אצלי הבנה זו.

הגעתי למסקנה שאי אפשר לאחוז בחבל בשני קצותיו: אי אפשר גם להתנגד לכיבוש, לגזענות ולסדר הקפיטליסטי, וגם לשרת בצבא המשמר דברים אלה.

מבחינה כלכלית, השתלם יותר לי ולמשפחתי לסיים את השירות שלי, לקבל מענק ורישיון יקר שייתן לי אפשרות לעבודה עם משכורת גבוהה. אבל למרבית התושבים הפלסטינים בשטחים, ובייחוד לתושבי רצועת עזה, אין אפשרות כזאת.

ובעוד שכל שנה מתהדקת הלולאה סביב הצוואר של העם הפלסטיני, גדל יותר ויותר גם הפער בין העשירים לעניים בחברה הישראלית.

את העוני המתרחב שלוקח לעובדים רבים בישראל את התקווה לעתיד טוב יותר, מצדיק השלטון בעזרת מלחמות. המדינה מוציאה כ-70 מיליארד ש"ח בשנה על תקציב הביטחון, במקום להשקיע יותר בתקציב החינוך, הבריאות והרווחה.

למען הרווח הכספי, מוכרת ישראל מאחורי הקלעים נשק מתוחכם למשטרים רודניים כמו אזורבייג'ן, דרום סודן ורואנדה, וגם לממשלה הריאקציונית ההודית המדכאת את תנועת ההתנגדות של האיכרים. בשנים האחרונות, כ-49% מסחר הנשק של ישראל מתבצע עם הודו.

השירות הצבאי, בגלל התפקיד המדכא של צה"ל, מייצר מכשול לדבר שמפחיד את המעמד השליט יותר מכל: שותפות של פועלים יהודים וערבים במאבק נגד הטייקונים, נגד שלטון ההון ונגד הדיכוי הלאומי.

רק תוך שותפות וסולידריות עם הציבור הערבי ועם קבוצות מוחלשות נוספות כמו האתיופים, הרוסים והמזרחים, אפשר יהיה ליצור כאן עתיד של שוויון, שלום וצדק; ללא ניצול, ללא דיכוי וללא מלחמות.

על רומן לוינ נגזרו 30 ימי מחבוש והוא מרצה אותם כעת בכלא 6 הסמוך לעתלית. הפגנת תמיכה ברומן תיערך בשבת, 16 במרס בשעה 12:00 בהר שמול כלא 6 ביהמת בנק"י, ארגון יש גבול ורשת מסרבות.

לוינ (צילום: יש גבול)

אני מסרב לדיכוי ולניצול

רומן לוינ, חניך ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, הצהיר על סירובו לשרת בצבא ונכלא בשבוע שעבר בכלא 6

הסירוב שלי הוא אקט של מחאה נגד הכיבוש הנמשך יותר מ-50 שנים, ושל סולידריות עם העם הפלסטיני בגדה המערבית ובעזה הנצורה.

כשביקרתי את המשפחה שלי באוקראינה, נתקלתי בזלזול כלפי יהודים, בישראל התייחסו אליי ואל החברים שלי בזלזול בגלל המוצא והתרבות השונה שלנו. לכן צמחה ההזדהות שלי עם העם הפלסטיני המדוכא.

באוקראינה יש מלחמת אזרחים. וכשביקרתי שם לפני כמה חודשים פגשתי חיילים שלא יודעים בשביל הם נלחמים ומתים. הזדהיתי איתם, כי אני גם לא מאמין במדיניות הצבאית של ישראל, שעיקרה שימור הכיבוש. חוויה זו גרמה לי לחשוב על המשמעות של השירות שלי בצבא.

לקראת מסקנות ועדת הטייקונים

מאת **אפרים דויד**

בחודשים לפני הקדמת הבחירות, אבל אנו ממשיכים בעבודתנו.

מה דעתך על פעילות הוועדה?

עבודת הוועדה הייתה רצינית ומקיפה למדי. ממנה ניתן ללמוד, שבניגוד למשקי בית או לעסקים הקטנים והבינוניים, הבנקים נדיבים למדי עם בעלי ההון. לבעלי ההון יש גם אינטרסים רבים במערכת הבנקים. אפשר להגיד שהמערכת

הבנקאית פועלת לטובתם, והטייקונים מממנים את עצמם... אבל עם כסף של אחרים. עוד עולה מדיוני הוועדה, כי הרגולטורים הפקידות הבכירה באוצר, ברשות ההון או בבנק ישראל, שבויים בידי המערכת הבנקאית ובעלי ההון.

ומה אתה למדת על הקפיטליזם הישראלי שלא

ידעת קודם לכן?

לא הרבה. יחד עם זאת, נפרסה בפנינו רשת הקשרים ההדוקים בין המערכות השונות המאפשרות הצבר ההון בידי מתי מעט. אולם החשיבות העיקרית של הוועדה היא הפומביות והחשיפה בה זכו דיוניה.

מה יעלה בגורל המסקנות? האם בכנסת הבאה ירימו את הכפפה?

פעילות הוועדה מסתיימת עם פרסום הדו"ח ומסקנותיו. האם תהיה חקיקה או המשך לפעילותה? אינני יודע. זה תלוי בחברי הכנסת שייבחרו. אבל בעיקר זה תלוי בציבור. אם הציבור ידרוש את השלמת עבודת הוועדה, והדרישה תתורגם לחקיקה, העבודה לא הייתה לשווא.

על ועדת החקירה הפרלמנטרית

מליאת הכנסת החליטה ביולי 2017 פה אחד על הקמת ועדת החקירה למתן האשראי לטייקונים. בלשון ההחלטה, "ועדת החקירה תתמקד בתהליך קבלת ההחלטות של הגופים המלווים (הבנקים והמוסדיים) והרגולטורים ולא בלווים". עוד נקבע, כי הוועדה תחקור את התנהלותם של הבנקים והגופים המוסדיים בעניין הקצאות אשראי ללווים עסקיים גדולים משנת 2003 ואילך. זו תעסוק בין היתר בעניינים אלה: תהליכי קבלת ההחלטות והשיקולים במתן האשראי; המעקב אחר עמידה בתנאי האשראי; דרכי הטיפול שנקטו בשל הפרות תנאי האשראי; והשיקולים שנקטו לשם קבלת ההחלטות, תוך בחינת ההשפעה של זהות הלווה על התהליכים וההחלטות שהתקבלו בעניינו. עוד הוצע שהוועדה תחקור את התנהלות גופי הפיקוח והאכיפה.

בשורה טובה לבנקאים ולבעלי ההון! כישלוננו של ח"כ איתן כבל בבחירות המקדימות במפלגת העבודה מעמיד בספק את יישום ההמלצות שתגיש "ועדת הטייקונים" (או בשמה הרשמי ועדת החקירה הפרלמנטרית למתן אשראי ללווים גדולים). כבל, שעמד בראש הוועדה והיה הרוח החיה בדיוניה, נדחק בפריימריז אל המקום ה-15 במפלגתו. לפי כל

הסקרים הנוכחיים צפוי כבל להישאר מחוץ לכנסת הבאה. מהסקרים שפורסמו בסוף השבוע (1.3) בחדשות כאן ובחדשות 13, עולה שהעבודה צפויה להשיג שישה מושבים בכנסת.

נוסף לכבל, איבדה הוועדה עוד שני חברים בולטים: דב חנין (חד"ש), שפרש מהכנסת, ואיילת נחמיאס ורביץ (העבודה). לפי התכנון המוקדם, צפויה ועדת החקירה לפרסם את המלצותיה בסוף החודש, אך יישומן

יצריך חקיקה. כדי להספיק לפרסם את ההמלצות לפני הבחירות, יימנע כבל ככל הנראה מגיבוש המלצות אישיות שיחייבו קבלת תגובה מועד. בין הרעיונות הנשקלים: הארכת תקופת הצינון לרגולטורים לפני שיוכלו לעבוד אצל בעלי הון; הקמת ועדת משנה חסויה של הכנסת שתוכל לעקוב אחרי מתן האשראי ללווים גדולים; העצמת הסמכויות של ועדות החקירה הפרלמנטריות; וחיזוק רשות שוק ההון.

השאלה היא מי ידאג לקדם את כל אלה בכנסת. גם אם יימצאו בכנסת הבאה ח"כים חדשים שינסו באופן עצמאי לקדם את ההמלצות, הם צפויים להיתקל בהתנגדות הממשלה, גם בראשות בנימין נתניהו וגם בראשות בני גנץ.

בשיחה עם "זו הדרך", אמר ח"כ חנין כי הוועדה "נמצאת כעת במרוץ נגד הזמן. חברי הוועדה עוסקים בכתיבת מסקנותיה ואנו נחוישים לפרסם את הדו"ח הסופי עד סוף מרס, לפני הבחירות, כפי שהתחייבנו".

האם יפורסמו מסקנות אישיות הקשורות בראשי הבנקים, "הטייקונים", או הפקידים הבכירים האמורים לפקח על שוק ההון?

קיים בקרב חברי הוועדה רוב הסבור שיש לפרסם מסקנות אישיות. האם נספיק לכתוב את הדו"ח המלא, הכולל מסקנות אישיות? אינני יודע. לדעתי, זה רצוי עד מאוד.

מדברין אני מבין שהוועדה ממשיכה להיפגש

כמובן. חבריה נפגשים, אם כי לא תמיד בהרכב מלא. זו ועדה שהוקמה בכנסת ה-20 וחברי הכנסת מכהנים עד תום הקדנציה. לכן, אין כל סיבה שלא נמשיך להיפגש ולגבש את מסקנות הוועדה. זה המנדט שקיבלנו ויש למלא אותו עד תום. אמנם הפגישות אינן ציבוריות ומתוקשרות – כפי שהיה

גם בקשמיר מלחמה אינה פתרון

מכירה בלגיטמיות של השלטון ההודי ורואה בו שלטון כובש והודו אינה מכירה בשלטונות הפקיסטאני והסיני.

האו"ם קרא לעריכת משאל עם, שבו יכריעו התושבים על גורלם, אך משאל זה לא יצא מעולם לפועל. הודו, שבתחילה העניקה לקשמיר אוטונומיה, שולטת כעת בקשמיר באמצעות שלטון צבאי ותחת הכרזת מצב חירום. ב-1989 החריף המשבר לכדי מרידה. מימון ומתנדבים מפקיסטאן מזינים אותו. פעילות הגרילה גדלה שוב בחמש השנים האחרונות, אך עם הבדל עיקרי: הפעם רוב הלוחמים הם קשמירים.

ממשלת הודו הגיבה בכוח. יותר פעילים נהרגו בשנה שעברה מאשר בכל נקודת זמן אחרת בעשור האחרון. כוחות צבאיים ופרה-צבאיים הודיים גדולים נמצאים בקשמיר, ומצב הפרת זכויות האדם שם חמור ודומה למצב בשטחים הפלסטיניים הכבושים.

ארגוני התנגדות/טרור מבצעים פיגועים בקשמיר וגם בערי הודו, כאשר הודו מאשימה את פקיסטאן במתן חסות לטרור נגדה. התקרית האחרונה אירעה בפברואר, כאשר מכונית תופת הרגה למעלה מ-40 אנשי כוחות פרה-צבאיים הודים בקשמיר. הודו סבורה כי המפגעים נמנים עם קבוצת טרור

(צבא מוחמד), שלטענתה הממשלה הפקיסטאנית מפעילה.

בתגובה לכך, הודו הפציצה אווירית מחנות צבאיים בפקיסטאן, ולפי מקורות הודיים נהרגו מאות. ממשלת פקיסטאן טוענת שהופצץ רק יער. בקרב אווירי כמה ימים לאחר מכן, הופל מטוס מיג-21 הודי. הטייס נשבה אך הוחזר להודו. כוחות צבא מתרכזים באזור הגבול ובחילופי אש ארטילריים נהרגו אזרחים וחילים משני הצדדים. למרות זאת, ממשלת פקיסטאן מנסה לכבות את אש ההסלמה ואף עצרה בעצמה השבוע את מנהיג צבא מוחמד.

נרנדרה מודי, ראש הממשלה ההודי הימני, עומד בפני בחירות כלליות באפריל. כמו חברו נתניהו, הוא מתסיס לקראתן את העוינות המיליטנטית נגד המוסלמים. ייתכן שההתלהטות קשורה גם בהחלטת ארה"ב להוציא חלק מכוחותיה מאפגניסטאן. טראמפ הוא ידידו של מודי; לישראל ולפקיסטאן אין יחסים אך ישנם סימני התקרבות בינן באמצעות הקשרים המתהדקים עם סעודיה. לישראל יש יחסים טובים עם הממשלה הניאו-ליברלית, הלאומנית והאנטי-מוסלמית של הודו: ישראל היא אחת מיצרניות הנשק העיקריות להודו ומטפחת עמה קשרים כלכליים.

הדרך היחידה לסיים את הסכסוך בקשמיר היא להפסיק את חרחור מלחמה משני הצדדים, ולהכיר בזכות ההגדרה העצמית של הקשמירים.

הסכסוך ההודי-פקיסטאני בקשמיר התפרץ שוב לאחרונה: עשרות נהרגו בתקריות אלימות. לסכסוך בקשמיר יש קווי דמיון רבים לסכסוך הישראלי-פלסטיני. קשמיר היא חלק מהסכסוך בין הודו לפקיסטאן, סכסוך מתמשך ששורשיו בהסכמת בריטניה לחלוקת הודו. אז, המיעוט המוסלמי בראשות עלי ג'ינאה דרש היפרדות, ואילו הרוב, בהנהגת גנדי ונהרו, רצה מדינה אחת.

עם יציאת בריטניה ב-1947 מהודו, התפלגה האחרונה על בסיס דתי – הינדים ומוסלמים. חלוקת הודו הייתה מלווה באלימות רבה. כחצי מיליון נהרגו, וכ-14 מיליון הפכו פליטים בשל טיהורים אתניים או "חילופי אוכלוסין". פקיסטאן המקורית לא החזיקה מעמד. היא הייתה מורכבת משני חלקים שונים, תרבותית ולשונית.

אחרי דיכוי, מרד ומלחמה (גם עם הודו) הפך המזרח ב-1971 מדינה עצמאית – בנגלדש. בשנות המלחמה הקרה הייתה הודו תחת שלטון מפלגת הקונגרס החילונית, שניסתה להיות נייטרלית בין נאט"ו לבריט ורשה.

פקיסטאן הייתה בת-ברית מערבית ושלט בה רוב הזמן הצבא. בפקיסטאן חיים כיום כ-200 מיליון תושבים, והיא המדינה המוסלמית השנייה בגודלה בעולם אחרי אינדונזיה. בהודו נשארו כ-180 מיליון

מוסלמים (13%) והיא המדינה השלישית בעולם מבחינת מספר המוסלמים החיים בה.

חלוקת תת-היבשת ההודית רק חריפה את מצב המוסלמים שנשארו בהודו, וטיפוח איבה כלפיהם היה למרכיב בסיסי בתפישת הלאומנות הדתית-גזענית ההינדית.

משנות ה-90 נמצאת מפלגת הקונגרס בירידה, ובהודו מתחזקים זרמים הינדיים פונדמנטליסטיים. בד בבד מחריפה אפליית המוסלמים בהודו. הם סובלים מהסתה ומאלימות לאומנית וגזענית תחת שלטון מפלגות לאומניות הינדיות, שהגיעו לשיא בהרס מסגד אל-בברי באיודיה בדצמבר 1992. בין הודו לפקיסטאן היו כבר שלוש מלחמות (ב-1965, ב-1971 וב-1999). שתיים מהן היו בהקשר לקשמיר. אלפי התנגשויות נרשמות משני עברי "קו השליטה", קו הפסקת האש. לשתי המדינות נשק גרעיני, ולכן מלחמה ביניהן היא סכנה לשלום העולם.

חבל ג'אמו-קשמיר (בשמו ההודי) שוכן למרגלות ההימליה, והוא חבל הארץ היחיד בהודו עם רוב מוסלמי. לפני 1947, מדובר היה בנסיכות עצמאית למחצה בתוך הודו. עם החלוקה פלשו כוחות מפקיסטאן לקשמיר. שליטה ההינדי ביקש עזרה ממשלת הודו, ובתמורה הסכים לספח את קשמיר להודו.

שטח קשמיר נתון עתה במחלוקת בין הודו לפקיסטאן (כשהחלק הצפון-מזרחי נמצא בשליטה סינית). שתיהן תובעות את כולו אך שולטות רק בחלקו. פקיסטאן אינה

השנים 1949-1951 למדה בפרס. בשנת 1951 נישאה לפרופ' בנימין כהן שהיה אז רכז ההנהגה הארצית של השומר הצעיר.

בשנת 1953 פרשו בני הזוג ממפ"ם והצטרפו, יחד עם פעילי מפלגת השמאל הסוציאליסטי, לשורות המפלגה הקומוניסטית הישראלית. הצטרפותם למק"י הייתה הייסוד לגירושם של שלוש וכהן מן הקיבוץ. בין השנים 1962-1983 ציירה שלוש בסטודיו ששכרה סמוך לנמל יפו ונחשפה למצוקותיהן הקשות של המשפחות הערביות והיהודיות בעיר.

ציירה כמו כן יצירות וכתובות רבות נגד מלחמת וייטנאם, נגד מלחמת לבנון, נגד הכיבוש ולמען השלום הישראלי-פלסטיני. בשנות חייה האחרונות ציירה שלוש עבודות גדולות וציוריה היו אקספרסיביים יותר, אך היא המשיכה להתמקד במקופחים: ביניהם זקנים ועצירים פלסטינים. ב-2006 נערכה תערוכה רטרופסטיבית של יצירותיה במשכן לאמנות שבקיבוץ עין חרוד.

בבית האמנית בת"א ובגלריה באום אל-פאחם

שתי תערוכות חדשות של הציירת רות שלוש

השבוע תיפתח תערוכה של הציירת החברתית הנודעת רות שלוש בבית האמנים ע"ש זריצקי (אלחריזי 9) בתל-אביב. תערוכה נוספת תפתח ב-6 באפריל בגלריה לאמנות באום אל-פאחם. לקראת הפתיחות כתבה אוצרת התערוכה אירית לוי, כי "מאז ראשית דרכה האמנותית, מעוגנות יצירותיה של רות שלוש עמוק בלב ההווה הישראלית הקולקטיבית. מתוך עמדה חברתית ופוליטית בלתי-מתפשרת, הן מיטיבות לחשוף דווקא אותם רבדים שלרוב מעדיפים להתעלם מהם. הן מתמקדות בעיקר בגילויים השונים של העוול החברתי והפוליטי. במשך עשרות שנים משמיעה שלוש בעקביות את קולה האמיץ, הבודד; נענית תמיד רק לצו ליבה ומצפונה. "עומק ההתבוננות האנושית ויכולת הרישום הווירטואוזית שלה אילצו את החברה הישראלית להביט שוב ושוב בדמויות של מובטלים, נשים ופועלים קשי יום, בנופים של הזנחה ועוני, וכמובן גם בתוצאות של המלחמות והכיבוש. כל אלה נעשו עם הזמן לסמל של עבודותיה".

שלוש נפטרה ביולי 2013 בביתה בכפר שמריהו. לאורך כל שנותיה כאמנית דבקה שלוש בציור הפיגורטיבי. מאבק האדם עמד במרכז עבודותיה. היא לא זנחה את התבוננותה הייחודית וההומנית במאבק המדוכאים בחברה הקפיטליסטית בקיפוח ובאפליה: מובטלים, עובדים, תושבי מעברות ושכונות עוני, ילדים, זקנים, נשים ופליטים פלסטינים.

שלוש נולדה ב-22 בנובמבר 1922 בגרמניה. ב-1937 התיישבה משפחתה במשק חקלאי בכפר שמריהו. בין השנים 1938-1942 למדה ב"בצלאל" והצטרפה לקומנה של השומר הצעיר. בשנים אלה התגבשו עמדותיה הסוציאליסטיות, בהן גלגה כל חייה.

בשנות ה-50 החלה שלוש להציג בתערוכות שונות ועבודותיה משנותיה הראשונות כאמנית היו בעיקר רישומי דיו ואקוורל על נייר שהיו לסימן ההיכר שלה במשך שנים רבות. שלוש הושפעה רבות מהריאליזם הסוציאליסטי, יחד עם ציירים ישראלים נוספים כגון שרגא וייל ויוחנן סימון. בין

'עכו חלומות' של הבמאי דני וקסמן עלה לאקרנים

ערב פסטיבל הסרטים הבינלאומי של חיפה, שנערך בספטמבר האחרון, ביקשה שרת התרבות מירי רגב משר האוצר משה כחלון לשקול שוב את המימון לפסטיבל הקולנוע. זאת בעקבות הסרטים "עכו חלומות" ו"אאוט". לטענת רגב, הם היו "אנטי-ישראליים" ו"חתרניים". היא אף טענה שהם "פוגעים במדינה וחותרים תחת חוקיה וערכיה". בשבוע שעבר עלה לאקרנים אחד משני הסרטים, "עכו חלומות" של הבמאי הוותיק דני וקסמן. זה סרט היסטורי ושאפתני, המתרחש בעכו רגע לפני פרוץ מלחמת 1948. הוא עוסק בסיפור אהבה בין רופא יהודי לזמרת ערבייה. התוצאה היא סרט המשלב בין התיעודי לעלילתי, וגיבורו הוא במאי תיאטרון פלסטיני, נכדה של אותה זמרת, המנסה להעלות הצגה המבוססת על סיפור אהבה זה. וקסמן לא רק עמד מאחורי המצלמה, אלא גם מופיע בסרט בתפקיד עצמו – קולנוען המתעד את העבודה על הפרויקט התיאטרוני.

זה הסרט העלילתי הרביעי של וקסמן המוצג בבתי הקולנוע. קדמו לו "טרנזיט" (1980), "חמסין" (1982) ו"המיועד" (1990) בכיכובם של שולי רנד ושל רונית אלקבץ, שהייתה אמורה לככב גם בסרט הנוכחי. "עכו חלומות" מוקדש לאלקבץ, השחקנית המוכשרת המנוחה, ולגיליאנו מר, שנרצח בגנין באפריל 2011 ונסיבות הירצחו טרם פוענחו.

"כיוון שאני בן לפליטים ופליט בעצמי, אני מזדהה עם הפלסטינים", אמר וקסמן בריאיון לאתר "וואלה". "יש ישראלים המייחלים לכך שפתרון הסכסוך יכלול את היעלמות הערבים מן הארץ".

הוא הוסיף: "בעיניי, המחשבה על האזור הזה בלי ערבים היא בעייתית מאוד. מוזר לי שדווקא יהודים ממוצא מזרחי, כאלה שהם או הוריהם גדלו בארץ מוסלמית, מאמצים את תפישת עולם זו ומתכחשים לשורשיהם".

אירועי יום האישה הבינלאומי

בשל "מהותה הגזענית והאנטי-דמוקרטית". מפלגת עוצמה יהודית רצה בבחירות לכנסת ה-21 ברשימה משותפת עם הבית היהודי והאיחוד הלאומי. זאת בחסות ראש הממשלה בנימין נתניהו שפעל ימים כלילות לאיחוד בין שלוש מפלגות ימין קיצוני אלה.

על משמעות המהלך כתב ח"כ דב חנין (חד"ש) בחשבון הטוויטר שלו: "את עסקת החבילה הזו כולם חייבים להכיר: אם ביבי יישאר בשלטון נקבל את הכהניסט איתמר בן-גביר בוועדה למינוי שופטים ואת בצלאל סמוטריץ' ורפי פרץ כשרי חינוך ושיכון. הצבעת נתניהו? קיבלת כהנא".

עוצמה יהודית הגישה מצידה (27.2) בקשה לפסילת רשימת חד"ש-תע"ל. זאת בעילה שחד"ש ותע"ל "שוללות את קיומה של המדינה כמדינה יהודית ותומכות בטרור". בחד"ש הסמיכו את ארגון עדאלה להשיב לבקשת הפסילה, והיועמ"ש הביע התנגדות לפסילת חד"ש-תע"ל ומועמדה עופר כסיף.

את העתירה של עוצמה יהודית לפסילת חד"ש ותע"ל הגישו ח"כ לשעבר מיכאל בן-ארי ועו"ד איתמר בן-גביר. שני הכהניסטים אישרו כי זו תגובה לבקשה לפסול אותם שהגישו באותו שבוע מרצ, מפלגת העבודה ורשימת כחול-לבן.

מחד"ש-תע"ל נמסר בתגובה: "מביש שחבורת בריונים גזענים מעזה למתוח ביקורת על רשימות שחרתו על דגלן ערכים של שלום, שוויון וצדק. זאת, בעוד שהם עצמם, חברי עוצמה יהודית, קוראים לטוהר הגזע, לעליונות יהודית, לטרנספר ולטיהור אתני ממש כמו הקו-קלוקס-קלאן בארה"ב. מהלך זה מבטא פאניקה בימין לקראת איבוד השלטון, ויש להם סיבה לפחד. אנחנו נמשיך לעבוד למען הציבור".

במקביל הגישה מפלגת ישראל ביתנו בראשות אביגדור ליברמן לוועדת הבחירות המרכזית בקשה לפסול את המועמד ברשימת חד"ש-תע"ל, ד"ר עופר כסיף.

כסיף מסר בתגובה: "לא מפתיע שליברמן, הקורא לעונשי מוות ולשליטת אזרחות והדוגל באידאולוגיה גזענית – יפעל לפסילה של מי שמבקש לקדם שותפות יהודית-ערבית, שלום וסיום לכיבוש". הוא הוסיף: "אני אכנס לכנסת על אפם וחמתם של ליברמן ואנשי הימין הקיצוני, ואציע יחד עם חבריי בחד"ש-תע"ל אלטרנטיבה מוסרית וצודקת".

רשימת חד"ש-תע"ל

אירוע השקה בשפה העברית

בהשתתפות המועמדים ח"כ איילן עודה, ח"כ אחמד טיבי, ח"כ עאידה תומא-סלימאן וד"ר עופר כסיף. פרטים נוספים בהמשך.

יום ד', 13 במרס, 20:00, פיי, אחד העם 54, ת"א

חד"ש: חוגי בית

חוג בית בהשתתפות המועמד ד"ר עופר כסיף

יום ג', 12 במרס, 20:00, גליצונשטיין 1, תל אביב

אירוע בהשתתפות ח"כ עאידה תומא-סלימאן ועופר כסיף

יום א', 10 במרס, הנמל 15, חיפה

ב-8 במרס, יום האישה הבינלאומי, תערוך תנועת נשים דמוקרטיות בישראל (תנד"י) הפגנה של נשים ערביות ויהודיות בחיפה. הצעדה תצא ב-13:00 מכיכר אונסק"ו שבמושבה הגרמנית, תעבור לאורך שד' בן-גוריון ובסיומה תתקיים עצרת חגיגית בהשתתפות מזכ"ל מק"י עאדל עאמר, ח"כ עאידה תומא-סלימאן, למיס פרח (תנד"י), המשוררת לילך ובר, דרור שדות (מיוזמות שביתת הנשים), הזמרות לינא מנצור, איה כיוואן, נועה לוין וספאא חתחות ובהנחיית השחקנית סלווה נקארה.

לציון יום האישה הבינלאומי, יגיעו במוצ"ש, 9 במרס, למועדון הגדה שמאלית בתל-אביב פעילות, יהודיות וערביות שישוחחו על החיבורים שאפשר לייצר בין המאבקים הפמיניסטיים השונים – המאבק לשוויון בשכר ובמקום העבודה, מאבקי עובדים שמובילות נשים, המאבק נגד אלימות מינית, המאבק נגד רצח נשים, המאבק למען ייצוג והשתתפות של נשים בכל תחומי החיים.

במפגש ישתתפו ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש), יו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי בכנסת היוצאת, שתדבר על הישגים פרלמנטריים בנושא קידום מעמד האישה בחברה הערבית והיהודית; קרן גרינבלט, יזמת, מרצה ומשפטנית פמיניסטית שתדבר על תנועת #MeToo; יו"ר סיעת חד"ש בנעמת מייסם ג'לג'ולי; ודרור שדות, ממארגנות שביתת הנשים, שתדבר על פעולות המחאה נגד אלימות כלפי נשים. המפגש יתקיים במועדון הגדה השמאלית, אחד העם 70, תל אביב, ויחל בשעה 19:30.

חד"ש-תע"ל ועוצמה יהודית:

בקשות פסילה הדדיות

חד"ש הגישה לוועדת הבחירות המרכזית בקשה לפסילת רשימת הימין הכהניסטי עוצמה יהודית. זאת, נכתב בבקשה,